

שבת דף ו

תנו רבנן: המוציא מחנות לפלטיא דרך סטיו

תנא קמא	ובן עזאי
חייב	פוטור
קנשי: נהי נמי דקסברי מהלך לאו כעומד דמי, היכא אשכחנא כהאי גוונא דחייב? (אולי רק חייבים כשמוציאים מרה"י לרה"י ישר)	מהלך כעומד דמי

תירוצים: למה חכמים מחייבים במעביר דרך סטיו (כרמלית)

דומה ל-	הסבר איך דומה	דחייה
מעביר חפץ ד' אמות ברה"ר	כל עוד הוא הולך, הוא פטור – רק כשמניח הוא חייב – כך גם בחנות לפלטיא דרך סטיו – הוא רק הולך דרך הסטיו אבל בסופו של דבר מניח ברה"ר מרה"י ולכן חייב	סטיו – אם היה מניח, היה פטור אם היה מניח היה חייב
מעביר חפץ מתחילת ד' אמות לסוף ד' אמות	כל עוד הוא הולך, הוא פטור – רק כשמגיע לסוף ד' ומניח הוא חייב	סטיו – מקום פטור אובייקטיבי רה"ר – מקום חיוב אובייקטיבי אפילו אם בשבילו הוא פטור
מוציא מרה"י לרה"ר דרך צדי רה"ר	אם היה מניח בצדי רה"ר היה פטור אבל לרה"ר דרך צדי רה"ר הוא חייב	נסינו לדחות זה רק לפי חכמים שאומרים שצדי רה"ר הם לא כמו רה"ר אבל לפי ר' אליעזר, צדי רה"ר הם בדיוק כמו רה"ר ולכן אין השוואה כי סטיו דינו ככרמלית

המוציא מחנות לפלטיא דרך סטיו - חייב, ובן עזאי פוטור.

צמצום דעת בן עזאי: אמר רבי יוחנן: ומודה בן עזאי בזורק. כי הוא סבר שפטור בגלל שמהלך כעומד דמי וכשעמד בכרמלית בדרך לרה"ר, נפטר אבל בזורק שהחפץ בכלל לא עמד בסטיו הוא חייב כי העביר ישירות מרה"י לרה"ר.

ברייטא לחזק את הצמצום: תניא נמי הכי: המוציא מחנות לפלטיא דרך סטיו - חייב, (אחד המוציא) ואחד המכניס ואחד הזורק ואחד המושיט. בן עזאי אומר: המוציא והמכניס - פטור, המושיט והזורק - חייב.

מצטטים את התוספתא שאלות על התוספתא:

שאלה	תשובה
זו היא רשות היחיד גמורה	למעוטי הא דרבי יהודה; דתניא, יתר על כן אמר רבי יהודה: מי שיש לו שני בתים בשני צדי רשות הרבים, עושה לחי מכאן ולחי מכאן, או קורה מכאן וקורה מכאן, ונושא ונותן באמצע. אמרו לו: אין מערבין רשות הרבים בכך

מאתר של הדרן
הרבנית מישל כהן פרבר
www.hadran.org.il

שאלה	תשובה
זו היא רשות היחיד גמורה	מהו דתימא: כי פליגי רבנן עליה דרבי יהודה דלא הוי רשות היחיד - הני מילי לטלטל (ד' אמות בתוך הרה"י הזה כי מהתורה זה באמת רשות היחיד אבל חכמים החמירו שאסור לטלטל בתוכו כי דומה לרשות הרבים נובע מאיסור דרבנן של טלטול), אבל לזרוק (מרשות הרבים לתוכו שזה אסור מדאורייתא כי זה מרה"ר לרה"י) מודו ליה (שזה נחשב לרשות היחיד ואסור), קא משמע לן - שלא - לדעת חכמים זה רה"ר לכל דבר ורה"י זה רק הדברים שנמנים בתוספתא.
זו היא רשות הרבים	למעוטי אידך דרבי יהודה; דתנן, רבי יהודה אומר: אם היתה דרך רשות הרבים מפסקתן - יסלקנה לצדדין, וחכמים אומרים; אינו צריך. (מדובר בפסי ביראות)
זו היא רשות הרבים גמורה	ואמאי קרו ליה גמורה?
ולחשוב נמי מדבר, דהא תניא: איזו היא רשות הרבים - סרטיא ופלטיא גדולה, ומבואות המפולשין, והמדבר!	לא קשיא, כאן - בזמן שישראל שרוין במדבר, כאן - בזמן הזה
אם הוציא והכניס בשוגג חייב חטאת, במזיד ענוש כרת ונסקל. בשוגג חייב חטאת	תירוצ' 1: במזיד ענוש כרת ונסקל אצטריכא ליה. דחיית התירוצ': הא נמי פשיטא! תירוצ' 2: הא קא משמע לן, כדרב. דאמר רב: מצאתי מגלת סתרים בי רבי חייא; וכתוב בה, איסי בן יהודה אומר: אבות מלאכות ארבעים חסר אחת, ואינו חייב אלא אחת. (כשעשאו כולם או חלקם בבית אחת) קושי: איני? והתנן? אבות מלאכות ארבעים חסר אחת. והוינן בה: מנינא למה לי? ואמר רבי יוחנן: שאם עשאו כולן בהעלם אחד - חייב על כל אחת ואחת! תירוצ': אלא אימא: אינו חייב על אחת מהן. והא קא משמע לן: הא מהנך דלא מספקן. שלפי איסי בן יהודה יש מלאכה אחת שאם עוברים עליה במזיד ובהתראה לא חייבים עליה סקילה - והתוספתא באה להגיד לנו שזה לא האחד הזה. אמר עולא: לעולם כרמלית הויא, ואמאי קרי לה רשות היחיד - לפי שאינה רשות הרבים.
אבל ים ובקעה והאיסטונית והכרמלית אינן לא כרשות היחיד ולא כרשות הרבים	ובקעה אינה לא כרשות היחיד ולא כרשות הרבים? והא תנן: הבקעה, בימות החמה - רשות היחיד לשבת, ורשות הרבים לטומאה. בימות הגשמים - רשות היחיד לכך ולכך (לפי גירסה במסורת הש"ס)

